

LES AVENTURES DELS GATS ALATS

CATWINGS

CATWINGS

LES AVENTURES DELS GATS ALATS

URSULA K. LE GUIN
S. D. SCHINDLER

Traducció: Maria Cabrera Callís

ISBN: 978-84-17749-34-7

Format: 15 x 20 cm

Pàgines: 176

Edat orientativa: >9

Preu sense IVA: 16,25 € / Amb IVA: 16,90 €

Publicació: octubre 2019

AMISTAT, FAMÍLIA, SOLIDARITAT I AVENTURES.

Segueix les aventures d'aquests meravellosos gats alats en una edició especial que reuneix tots els contes de la sèrie.

Catwings és una sèrie de quatre contes que narra les aventures d'uns gats que van néixer amb ales. Gràcies a aquesta característica insòlita, els gats alats viatjaran als perillosos suburbis de la ciutat i al camp, on descobriran la vida rural, mentre fan amics i s'ajuden.

**Els contes complets dels gats
alats d'Ursula K. Le Guin.**

Amb les il·lustracions originals!

Primer llibre infantil d'Ursula K. Le Guin publicat a Catalunya.

Una nit, la Sra. Jane Tabby va somiar que podia volar i fugir de la vida dura a la ciutat. Però ja se sap: els gats no poden volar! Quan, poc després, van néixer els seus cadells, va entendre el significat d'aquell somni. Havien nascut amb ales! Ells podien marxar i buscar una vida millor. Què els esperaria, més enllà dels límits de la ciutat?

Ursula K. Le Guin és una de les escriptores més importants del segle xx. Se la coneix, sobretot, per les obres de ciència-ficció i fantasia, com, per exemple, el cicle de *Terramar*. Els seus llibres compten amb l'estima dels lectors i l'aplaudiment de la crítica, i amb nombrosos premis i reconeixements.

Ursula K. Le Guin creia que la capacitat d'imaginar ens fa més lliures i converteix en possibles realitats que encara no sabíem que ho eren. Per això, en els seus textos assaja mons on el feminisme, el pacifisme, la igualtat o la justícia deixen de ser una excepció.

S. D. Schindler és un il·lustrador autodidacta molt prolífic nascut als Estats Units. Ha publicat més d'un centenar de llibres i ha rebut múltiples reconeixements. Des de petit va manifestar un interès especial pels animals. Tant fou així que per casa seva hi van passar hèmsters, anolis verds, gripaus, granotes, serps, cries de rata, cries de llebre, iguanes, tortugues d'aigua, tortugues terrestres, canaris i peixos tropicals. Fins i tot un gat i un gos! Les plantes i la natura són una altra de les seves debilitats, d'aquí que acabés estudiant biologia.

© William Anthony

CATWINGS

UN CONTE DE GATS ALATS

La senyora Jane Tabby se'n feia creus, que els seus quatre cadells tinguessin ales.

—Deu ser perquè el seu pare era un bon cap de pardals —li va dir un veí, rient desagradablement, just abans d'amagar-se dins del cubell de les escombraries.

«Suposo que tenen ales perquè, abans que nasquessin, vaig somiar que podia fugir volant d'aquest veïnat», es va dir la Sra. Jane Tabby.

—Thelma, tens la cara ben bruta; renta-te-la. Roger, para de picar en James. Harriet, quan ronquis, tanca una mica els ulls i mou a poc a poc les potes del davant; aaaaixí, molt bé. Que és bona, la llet, aquest matí?

—És boníssima, mama, moltes gràcies —van respondre ells, alegres.

Eren uns cadells formosos, ben pascuts. Però, per dintre, la Sra. Tabby patia per ells. El barri era terrible, i les coses anaven de mal borràs: rodes de cotxe i de camió passant a tota velocitat pels carrers; brutícia i més brutícia; gossos famolencs; un sens fi de sabates i botes caminant, corrent, trepitjant, xutant... No hi havia ni un sol cau tranquil i segur, i el menjar cada cop escassejava més. La majoria de pardals se n'havien anat. Les rates eren ferotges i perilloses; de ratolins n'hi havia pocs, i eren esquelètics.

Que els cadells tinguessin ales era, doncs, la menor de les preocupacions de la Sra. Tabby. Cada dia els llepava aquelles ales sedoses, així

com les galtes i les potetes i la cua, i de tant en tant aquella qüestió li feia ballar el cap, però tampoc gaire: estava massa enfeïnada buscant menjar i portant la família per entretenir-se en coses que no acabava d'entendre.

Però vet aquí que un dia un gos grandíós va encaçar la petita Harriet i la va acorralar davant d'un cubell d'escombraries, disposat a envestir-la amb una boca oberta i ferotge, carregada d'ullals blanquíssims. Just en aquell moment, la Harriet, amb un miol desesperat, va emprendre el vol, va passar per sobre el cap atònit de la bèstia i es va posar sobre una teulada. I just en aquell moment, també, la Sra. Tabby va entendre-ho tot.

El gos se'n va anar, capcot i grunyint, amb la cua entre les cames.

—Au, vinga, baixa d'aquí, Harriet —li va dir sa mare—. Canalla, veniu tots un moment, sisplau.

Es van reunir tots al voltant del cubell. La Harriet tremolava. Els germans van envoltar-la, roncant, fins que es va calmar, i aleshores la Sra. Jane Tabby va dir-los:

—Fills, un dia, fa molt de temps, abans que nasquéssiu vosaltres, vaig tenir un somni, i avui he entès què volia dir. Aquest lloc no és adequat perquè hi cresqueu, i les ales que teniu són, justament, perquè us en pugueu allunyar. Vull que ho feu. Sé que heu estat practicant. Anit vaig veure en James sobrevolant el carreró. I sí, Roger, a tu també t'he vist, fent caigudes en picat. Crec que ja esteu preparats. Vull que feu un bon sopar i voleu ben lluny; tan lluny com pugueu.

—Pe-pe-però, mama... —es va plànyer la Thelma, a punt d'arrencar el plor.

—Jo no tinc intenció d'anar-me'n d'aquí —va replicar la Sra. Tabby a poc a poc—. Això és casa meva. Anit el Sr. Tom Jones em va demanar matrimoni, i tinc intenció de dir-li que sí. No us vull per aquí, rondant-me.

La gatinada plorava, però tots quatre sabien que en les famílies de gats les coses anaven així. Era el que calia. I, alhora, se sentien orgullosos d'ells mateixos: sa mare confiava que se sabrien cuidar sols! Així que, primer, tots plegats van fer un bon sopar amb les restes de menjar que hi havia dins del cubell que el gos havia bolcat. I, després, la Thelma, en Roger, en James i la Harriet van acomiadar-se de la seva estimada mare i, l'un rere l'altre, van estendre les ales i van arrencar el vol, amunt,

amunt, per sobre del carreró i de les teulades.

La Sra. Jane Tabby se'ls va quedar mirant una bona estona, mentre volaven. Se sentia el cor ple de por i d'orgull.

—Són una bona gatinada, Jane —li va dir el Sr. Tom Jones, amb la seva veu suau i profunda.

—La que tindrem nosaltres també ho serà, Tom —va respondre-li ella.

La Thelma, en Roger, en James i la Harriet volaven, i l'única cosa que veien sota seu eren les teulades i els carrers de la ciutat, que s'estenien quilòmetres i quilòmetres enllà.

Un colom se'ls va acostar, baixant en picat fins a trobar-los. Va volar una estona amb ells, mirant-se'ls de reüll amb uns ulls menuts i rodons.

—I quina mena d'ocells sou, vosaltres? —va demanar-los, finalment.

—Coloms migratoris —va respondre, ràpid, en James.

La Harriet va miolar enriolada.

El colom va fer una cabriola en ple vol i se li va plantar al davant, mirant-la de fit a fit. Després, amb un gir ràpid i majestuós, va allunyar-se baixant en picat.

—Tant de bo jo també pogués volar així —va dir en Roger.

—Els coloms són estúpids —va mussitar en James.

—Sí, sí, però a mi les ales ja em fan mal —va replicar en Roger.

—A mi també! —s'hi va afegir la Thelma—. Aterrem en algun lloc i descansem una mica, au, va.

Mentre deien això, la petita Harriet ja havia començat a davallar en direcció al campanar d'una església. Van agafar-se fort a les escultures de pedra de la teulada i van abeurar-se al desguàs.

—Mireu, mireu, aquí hi ha gat amagat! —va cridar la Harriet, enjogassada, penjant d'un pinacle.

—Tot es veu tan diferent, des d'aquí dalt... —va dir la Thelma, apuntenant cap a l'oest amb el nassarró—. És com si el paisatge fos més suau.

Els germans Tabby van esguardar cap a aquell punt, seriosos, però els gats no hi veuen gaire bé, de lluny.

—Bé, doncs si és tan diferent, explorem-ho! —va replicar en James, i de seguida van tornar a enlairar-se.

No volaven amb lleugeresa, com els coloms. La Sra. Tabby sempre havia procurat que s'alimentessin bé, i per això eren tots una mica rabassuts; havien de batre les ales amb força per mantenir-se en l'aire. Van aprendre a planar, sense moure's, deixant que el vent se'ls emportés; a la Harriet, però, li costava força, i es balancejava d'un cantó a l'altre feixugament.

Una horeta més tard van aterrar a la teulada d'una fàbrica immensa, i a pesar de la mala olor que se sentia, de seguida van adormir-s'hi, esgotats i fets un cabdell de pèls. Més tard, entrat el vespre, es van despertar famolencs —no hi ha res que faci venir més gana que volar!— i van reprendre el viatge.

El sol es va pondre. La ciutat va il·luminar-se i el cel es va omplir de rajos de llum allargassats, que s'obrien camí enmig de la fosca. I ells s'hi dirigien, cap a la fosca, sempre més i més enllà. Fins que, quan van trobar-se completament rodejats de negror —excepte per un punt de claror tènue que pampalluguejava dalt d'un turó—, van baixar a poc a poc de les altures i van aterrar.

El terra que trepitjaven era flonjo —que estrany que se'ls feia!—. Els únics terres que havien trepitjat fins aleshores eren l'asfalt, el paviment, el ciment. La sorra, la terra, les fulles mortes, els branquillons, els bolets, els cucs... Tot allò era nou, per a ells! I tot feia una olor interessantíssima. Prop d'on eren hi corria un rierol: van sentir-ne la remor i s'hi van dirigir de seguida, perquè estaven morts de set. Després de beure, en Roger es va quedar una estona quiet a la riba, fitant l'aigua de tan a prop que gairebé la tocava amb el nas.

—Ei, ei, què és això que es belluga dins l'aigua?! —va xiuxiuejar.

Els altres van acostar-se a mirar-ho. A la llum de les estrelles, van entrellucar una cosa que es bellugava dins del rierol, com una mena de reflex platejat, una lluïssor. En Roger va disparar-hi la poteta i...

—Crec que ja tenim sopar! —va exclamar.

Després de menjar-se el peixet, es van enroscar ben junts sota un matoll i van adormir-se. Però, ara la Thelma, adés en Roger, ara en James,

adés la petita Harriet, tots, en algun moment o altre, alçaven el cap, o obrien un ull, o paraven l'orella, a l'aguait. Sabien que havien anat a raure en un lloc molt millor que el seu carreró natal, però també sabien que tots els indrets són perillosos, tant si ets un peix com si ets un gat, i fins i tot si ets un gat amb ales.

És molt injust! —es lamentava el tord.

—Quin ultratge! —va afegir-hi, ofès, el pinsà.

—Del tot intolerable! —va xisclar el gaig.

—Doncs jo crec que en feu un gra massa —va replicar-los, tranquil, el ratolí—. Vosaltres sempre heu tingut ales. I ara, ells també en tenen. Quin problema hi ha?

El peixet del rierol no va badar boca. Els peixos no ho fan mai. Ben poca gent sap què en pensen, de la justícia, o de la injustícia, o de qual-sevol altra cosa.

—Doncs aquest matí, mentre duia un branquilló cap al niu, un gat se m'ha acostat volant (volant!, cap a mi!) des de dalt del gran roure, i m'ha somrigut! —va exclamar el tord, i tots els altres ocells van posar-se a piular.

—Això és insòlit! És inaudit! No ho podem permetre!

—Doncs proveu d'anar pels túnels —va resoldre el ratolí, i se'n va anar bo i trotant.

Els ocells van haver d'aprendre a conviure amb els gats alats. La majoria, de fet, se sentien més espantats i ofesos que realment amenaçats, perquè volaven molt més bé que en Roger, la Thelma, la Harriet i en James. Als ocells les ales no se'ls enredaven mai entre les branques dels pins, ni es distreien i es fumien de lloros contra els troncs, i si s'ho proposaven podien tocar el dos d'on fos fàcilment, volant ben de pressa o fent una giragonsa per fugir. Però passaven ànsia, i amb raó, pels pollets. La majoria d'ells just acabaven de pondre ous, i quan els polls nasquessin, ¿com podrien protegir-los dels gats, si ara resultava que podien volar i penjar-se de la branca més fina, més amagada entre el fullatge espès?

Al mussol, tot allò li va costar una mica d'entendre. Els mussols no

són gaire àgils de ment. Pensen molt, però molt a poc a poc. Era un vespre d'entrada la primavera, i ell s'estava al niu contemplant els dos nous pollets, quan, de sobte, va veure en James voletejant per allà a la vora, perseguint ratapinyades. I, a poc a poc, va dir-se: «Ni parlar-ne! Per sobre del meu cadàver...».

I lentament va estendre les ales, amples i fosques, i va arrencar el vol en direcció a en James, amb les urpes ben obertes.

Els gats alats s'havien fet el cau al forat d'un om molt gros, al mig del tronc: massa amunt perquè hi arribessin les guineus i els coiots, i massa petit perquè s'hi fiquessin els ossos rentadors. La Thelma i la Harriet s'estaven llepant els colls l'una a l'altra, comentant les aventures del dia, quan van sentir un miol adolorit que venia de la soca de l'arbre.

—James! —va cridar la Harriet.

El gatet s'havia amagat entre els matolls, tot ple d'esgarrapades i sang i amb una ala torçada cap a terra.

—Ha estat el mussol —va dir llastimosament a les seves germanes, que l'ajudaven a pujar tronc amunt, cap al cau—. He aconseguit escapar-me'n. M'ha atrapat, però llavors jo l'he esgarapat i m'ha deixat anar per un segon.

Just després va comparèixer en Roger, enfilant-se cap al cau amb els ulls rodons i negres, atemorits.

—Em persegueix! —va xisclar—. El mussol!

Tots tres van dedicar-se a llepar i rentar les ferides d'en James fins que es va adormir.

—Ara ja sabem com se senten els ocells —va lamentar-se la Thelma.

—I què passarà amb en James? —va xiuxiuejar la Harriet—. Creieu que podrà tornar a volar?

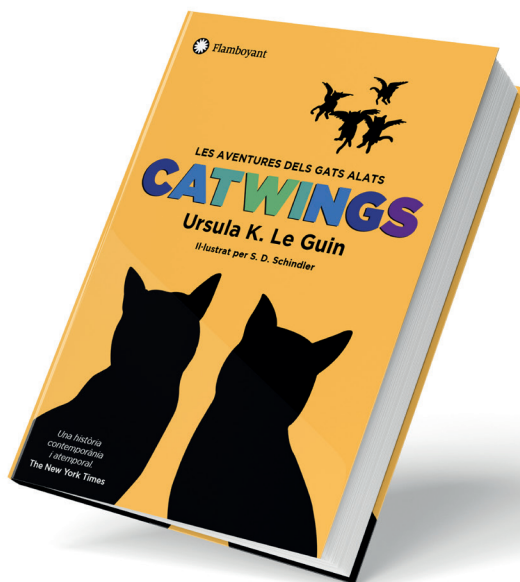
—Serà millor que no ho intenti —va respondre'ls una veu suau i greu des del llindar del cau. Era el mussol, que seia allà, a l'aguait.

Els gatets van mirar-se els uns als altres. I no van tornar a badar boca fins que va sortir el sol.

GUIA DE LECTURA

ELABORADA PER MARTA CAVA

ABANS DE COMENÇAR LA LECTURA

- Sense saber-ne res i només a partir de la coberta, especuleu sobre el llibre. De què creieu que tractarà? Qui són els gats alats? Quines seran les seves aventures? On transcorrerà l'acció? Viuran aquestes aventures sols o acompanyats? Només hi haurà gats o també hi haurà altres animals i/o persones?
- Per començar a situar el llibre i la història, llegiu-ne la contracoberta conjuntament, fullegeu el llibre per veure quantes pàgines té, observeu-ne les il·lustracions, etc.

PREGUNTES PER TRENCAR EL GEL

- Us ha agradat el llibre?
- Era el que us esperàveu?
- Què és el que més us ha agradat i el que menys?
- Us han agradat les il·lustracions? Us han ajudat a entendre la història?
- Heu pogut entendre bé tot el que s'hi explica (les paraules, la trama, etc.)?

PREGUNTES CONCRETES SOBRE LA TRAMA I LA HISTÒRIA

PÀGINA 11:

Els cadells tenen ales, cosa que no és habitual. Això els fa ser diferents de la resta de gats. Per què tenen ales? Què faríeu si tinguéssiu ales?

PÀGINA 12:

La Sra. Tabby, la mare dels gats alats, considera que el fet que els cadells tinguin ales és «la menor de les preocupacions». Per què deu ser la cosa que menys li preocupa? Quines coses deuen preocupar-li més?

PÀGINA 15:

La Sra. Tabby prefereix que els cadells marxin de casa sols i siguin lliures, abans que no es quedin en una ciutat plena de perills. Si fóssiu mares o pares d'aquests gats alats, seríeu capaços de deixar-los marxar perquè tinguessin una vida millor i més tranquil·la? Marxaríeu amb ells?

I si vosaltres fóssiu els gats alats: faríeu el pas d'intentar sobreviure lluny de la ciutat i sense la vostra família a prop, tot i saber que podria ser perillós?

PÀGINA 19:

Els cadells es troben amb uns coloms que els pregunten quina mena d'ocells són. Els gats alats responen que són «coloms migratoris». Per què menteixen? Com és que diuen als coloms que són migratoris?

Quan marxen els coloms, en Roger diu: «Tant de bo jo també pogués volar així.» Els té enveja? Què tenen d'especial els coloms que pugui voler en Roger?

PÀGINA 24:

Quan finalment troben un lloc on refugiar-se, es diu que «també sabien que tots els indrets són peril·losos, tant si ets un

peix com si ets un gat, fins i tot si ets un gat amb ales». Tots els llocs són peril·losos? Per què ho és més la ciutat que el bosc, on hi ha altres animals?

PÀGINA 25:

Per la conversa que tenen els ocells, sembla que sentin enveja dels gats alats. Per això, el ratolí els diu: «Vosaltres sempre heu tingut ales. I ara, ells també en tenen. Quin problema hi ha?» Per què podrien tenir enveja dels gats alats? Per què no accepten que, tot i ser rar, els gats també poden tenir ales i volar?

PÀGINA 26:

Des del principi, tant al bosc com a la ciutat, els gats alats tenen dificultats per volar. Els ocells ho veuen, però no els ajuden a millorar el vol. Creieu que fan bé o, com a animals amb més experiència, haurien d'ensenyar-los a volar millor?

PÀGINA 32:

Una discussió entre ossos rentadors fa que els gats alats recordin l'antic carreró on vivien: és aquesta una d'aquelles coses que la mare no volia que veiessin a la ciutat? Quina mena de discussions hi podria haver a la ciutat i entre qui?

PÀGINA 33:

La Thelma explica que un cop, a la ciutat, una persona la va veure i va començar a cridar que tenia ales i la va estrènyer fins a fer-li mal. Ella li va respondre queixalant-li les mans. Creieu que la reacció de la humana és normal i correcta? I, malgrat el patiment de la Thelma, està justificat que mossegues per defensar-se?

PÀGINA 34:

La Thelma recorda una frase que deia la seva mare: «El gat que troba les mans adequades ja no ha de caçar mai més. Però el pobre que troba unes mans dolentes, ail, ja ha begut oli.» Què volia dir la Sra. Tabby amb això? Qui creieu que seria una «mà adequada» per cuidar uns gats així?

PÀGINA 35:

Una nena es troba els gats i els observa des de lluny, sense molestar. Què faríeu si us trobéssiu uns gats alats al bosc? Actuariu igual que aquesta nena?

PÀGINA 52:

Els dos germans que veuen els gats, en Hank i la Susan, saben que és perillós explicar-ho. Si fóssiu vosaltres, en diríeu alguna cosa? Coneixeu algú a qui sí que podríeu confiar el secret?

Creieu que és correcte descobrir uns animals així i voler-los portar al circ, a un laboratori o vendre'ls per molts diners? Per què algú voldria fer-ho?

PÀGINA 62:

Quan en James i la Harriet arriben al barri, senten una conversa entre dos humans que diuen: «Un altre barri cap per avall» i «El progrés, ves, què hi farem...». Què volen dir, amb això?

Els gats alats s'adonen que l'indret on van néixer ha canviat molt i que molts llocs ja no hi són. Coneixeu algun lloc que hagi desaparegut? Sabeu per què?

PÀGINA 70:

Els gats alats que han anat a la ciutat no troben la mare, però estan segurs que apareixerà en algun moment pel lloc on van viure. Per què n'estan tan segurs?

PÀGINA 72:

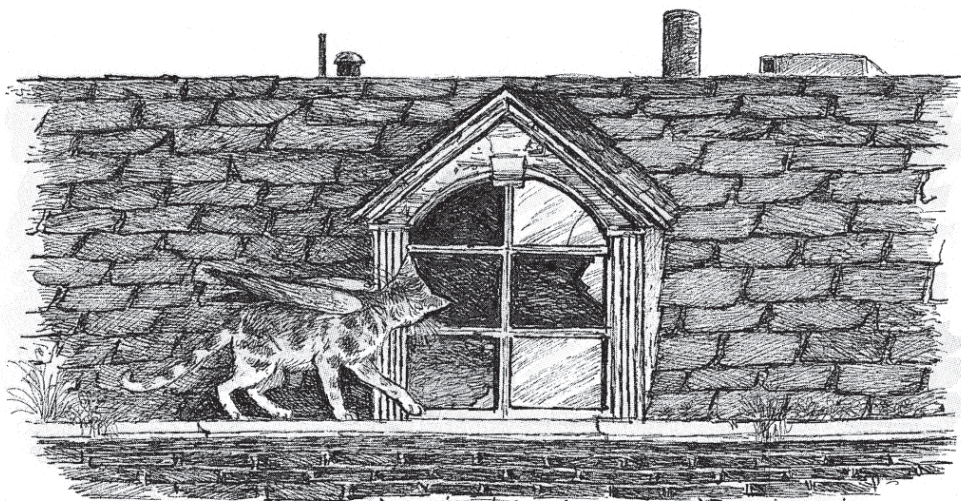
La Harriet diu: «En els mals moments, les famílies de vegades s'han de separar. Però sempre acaben retrobant-se». Hi esteu d'acord?

PÀGINES 73 I 74:

En James i la Harriet sobrevolen la ciutat i s'adonen que no hi ha ni humans ni animals: només hi ha màquines. Què fan tots aquells aparells allà? On creieu que deuen ser tots els animals i humans que hi vivien?

PÀGINA 82:

Us imaginàveu que el cadell amb ales que es troben era família seva? O, més aviat, pensàveu que era una casualitat, que també tingués ales?

PÀGINA 91:

Quan en Hank i la Susan veuen la nova gata alada, la intenten ajudar. Com és que els humans del camp reaccionen diferent amb els gats que els humans de la ciutat?

PÀGINA 105:

Quan l'Alexander es queda atrapat a l'arbre, no vol demanar ajuda a ningú. De qui o de què pot tenir tanta por que no gosa demanar ajuda?

PÀGINA 114:

Quan la Jane arriba amb l'Alexander, els altres gats diuen que ha vingut amb un gat «molt estrany». Per què és ell, l'estrany?

PÀGINA 127:

L'Alexander vol que la Jane parli, però ella no vol parlar. Creieu que ell fa bé de pressionar-la perquè parli?

PÀGINA 128:

La Jane explica què li impedia parlar: la por a les rates. Hem de dir les coses que ens fan por a la gent que ens envolta? O hem de callar-les?

PÀGINA 139:

La Thelma diu: «Ser diferent és difícil. [...] I, de vegades, molt perillós.» Hi esteu d'acord? Per què és difícil o perillós? Hauria de ser així o hauríem de canviar perquè no ho fos?

PÀGINA 150:

La Jane se sorprèn perquè l'humà no l'ha tancat en cap gàbia ni l'ha enviat al zoo. Se sent lliure, però no pot sortir de casa perquè està tot tancat. Creieu que això és llibertat, també?

PÀGINA 152:

Creieu que el senyor que exhibeix la Jane a la tele fa ben fet? Per què ho fa? No se n'adona, que la Jane no se sent còmoda?

PÀGINA 156:

L'humà diu a la Jane que no pot marxar a fora perquè allà la vida és molt perillosa. És millor ser lliure i viure en un món de perills o estar tancada en un lloc segur sense tenir llibertat?

UN COP ACABAT EL LLIBRE

- Què faríeu si tinguéssiu ales?
- Quins serien els principals avantatges de tenir ales? I els inconvenients?
- Quan els gats alats tornen a la ciutat, es comenta que hi ha grues i molts obrers. Tot ha canviat i molts llocs han desaparegut. Què creieu que hi passa, a la ciutat? Per què ha canviat tant en tan poc temps?
- Al final del llibre, la Jane torna amb la seva mare i la persona que la cuida i, en canvi, els seus germans es queden al bosc amb l'Alexander. Per què la Jane prefereix tornar i separar-se dels germans? L'Alexander es queda amb la resta de gats alats al bosc: s'hi sentirà bé, amb ells, tot i que no té ales?

ACTIVITATS PER DINAMITZAR LA LECTURA

Podeu preparar alguna activitat dinàmica per fer abans, durant o després de la lectura, o bé durant la sessió.

• Quin animal ets?

Al llibre hi surten diverses espècies d'animals i tots tenen unes característiques particulars. Feu dos grups de targetes: un, amb una targeta per animal, i l'altre, amb les característiques de cada animal. Barregeu les targetes i jugueu a emparellar-les. Després, cadascú pot triar l'animal que voldria ser o aquell amb què se sent més identificat. També podeu fer un joc estil *memory* amb els animals. Exemples:

Gats alats:
poden volar.

Coloms:
volen de manera
molt àgil.

Mussols:
pensen molt
a poc a poc.

Peixos:
ningú sap
què pensen.

Ratolí:
molt
observador.

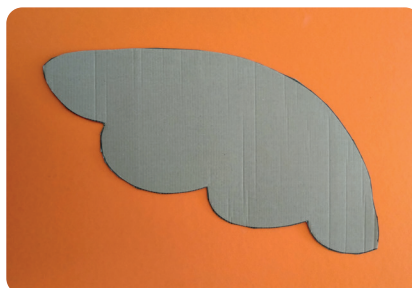

FEM-NOS UNES ALES!

La característica principal dels gats del llibre és que tenen ales. Podeu fer un petit taller pràctic per dissenyar unes ales i, fins i tot, poder-vos-les enganxar a les espatlles abans o després de comentar el llibre. D'aquesta manera, potenciareu la creativitat.

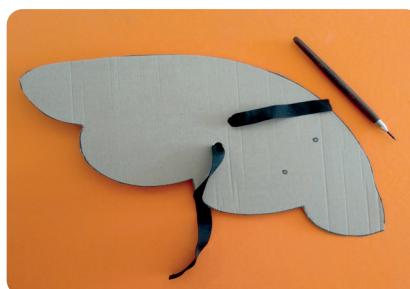
PAS 1

Dibuixeu la silueta de les ales en un cartró i retalleu-la.

PAS 2:

Foradeu quatre punts a cada ala. Passeu-hi dues cintes que serviran per lligar les ales als braços.

PAS 3:

Pinteu o decoreu les ales. Sugeriments:

Paper de seda i cola.

Retalls de papers de colors i cola.

Aquesta és una guia de suport a la lectura per a totes aquelles persones (bibliotecàries, docents, famílies, etc.) que vulguin dinamitzar i conversar sobre *Catwings: les aventures dels gats alats*. És una guia orientativa: cada mediador pot triar les preguntes que consideri adequades, fer-les seves, reformular-les fent servir les seves paraules, crear-ne de pròpies... Nosaltres només hi posem la base! Podeu complementar-la i condimentar-la al vostre gust.

La majoria de preguntes es basen en el mètode Chambers de conversa literària, que podeu trobar explicat i detallat al següent llibre:

CHAMBERS, Aidan. *Dime: los niños, la lectura y la conversación*. México: Fondo de Cultura Económica, 2007 («Espacios para la Lectura»).